

MANTANA 2

Měsíčník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 2

Únor 2011

ÚVODNÍK

Horoklubácké svatby

Trošku se zpožděním přinášíme zprávu o další svatbě v řadách našich členů.

14.8.2010 si na Červeném Hrádku řekli své ANO Ludvík Kostka a Kateřina Hovadíková. Následné veselí bylo připravené na Lesné ve velkém stanu. Na líbánky si zajeli do Harachova na Mumlavskou věž.

V tomto čísle najdete:

- PKH 2011
- Bivak na drsňáka
- Sjezd Jedláku na čemkoliv
- Vánoce 2010 na Perštejně
- Těžko na bojišti... (zimní metodika)
- Marzebilla - patronka Krušných hor

Schrankogel

4.-6. 2. 2011

Blahouš „Smrtihlav“ Kluc

Severovýchodní stěna Schrankogelu (3497m) popisovaného jako druhý nejvyšší vrchol Stubajských Alp je působivá, 200 m dlouhá, nicméně jsem ji považoval jen za nutný krůček k vyšším stěnám, na které bych se chtěl zaměřit tento rok.

Už ve 12.30 h v pátek mě vyzvedávají kluci v dodávce, takže je dost místa. Ještě se stavíme u Květy pro skialpy pro Ludvíka a uháníme do kopců. V autě navrhuje Honza, že bychom ještě dnes mohli vystoupat na Amberger chatu

(2135m) a odtud hned druhý den zrealizovat výstup na kopec. Pro nás novinka, ale proč to nezkusit?! Po 20.00 hod. plynulé jízdy zastavujeme na neplaceném parkovišti. Zde už stojí mnoho aut a vychází pár osádek ve směru chaty. Máme obavu, jestli se na chatě ještě umístíme, ale jak jsem vyčetl, má tam být kolem 54 lůžek. Nabalíme útočný batoh, snažíme se o co nejlehčí pojetí, ale já si mimo dvou cepínů, maček, helmy neodpustím přibalit lano a další potřeby na ledovec. Lyže si přehazujeme přes rameno v úmyslu, že si je co nevidět připneme. Když už nám ale asi hodinu jen překáží při postupu na rolbou vyježděné „dálnici“, tak je připínám na batoh. Probíjíme se tmou a hlavou se dotýkáme hvězd. Podléhám atmosféře a rozplývám se nad tou nádherou, kterou jsem dlouho neviděl. Honza na to reaguje, že tak to už jsem dlouho nebyl v horách. Tak to má teda pravdu.

Chata, která je ve správě DAV, je perfektně vybavená, provozovaná i v zimě, obsluha milá a pohotová, lůžko stojí 8,5 euro s členstvím Alpenvereinu. Občerstvujeme se pivky a umísťujeme se na povale. To, že chrápe Letoš, už vím, ale že se přidá i Honza, mě nemile zaskočilo. Takže jako obvykle čumím do tmy už dlouho před budíčkem, který je stanovený na 05.00 hod. Z postele ani jeden z nás nespíchá. Opět odlehčujeme batohy, ale mně to nedá a na postup na ledovci si prosazuju lano, které si dávám do batohu. Honza si nebere ani sedák. Každý má tak litr tekutin a „dvě tatranky“. Přebytečné věci necháváme v sušárně.

Z chaty se konečně vyloupneme v 06.30 hod. a Honza hned skočí do lyží a v částečné temnotě hledá sjezd na ledovec, který je velice blízko chaty. Já se za chvíli připojuju k Honzovi, ale Ludva má problémy s vázáním, tak mu Letoš pomáhá. Honza přechází přes celé plató, které má vyjetou stopu od rolby a dává se po skialpové stopě vlevo a po nějaké chvíli stoupá ve svahu. Pak si sedá a upravuje si boty. Zatím se přiblížím a i kluci nás začínají dohánět. Kluci si ještě povídají a já začínám kličkovat ve svahu. Stopa je zpevněná a poměrně dobře drží. Opět moje první setkání, tentokrát s tuleními pásy. Kdo by to řekl, že to tak drží. Chladno pociťuju jen, když se zastavím. A tak se snažím pravidelně stoupat. Zastávky si povoluju jen na focení. Po nějaké době mě dohání Ludvík, chvíli se kocháme zasněženými a už sluncem ozářenými kopci kolem. Přeci jenom jsme už dost nastoupali. Něčeho se i napijeme a najíme, vyrazíme dál.

Po nějaké době se nacházím na platu, které je z obou bočních stran zavřené strmými vrchy a asi po pětseti metrech uzavřené ledovcovým hangem. Vydám se tedy úhlopříčně doprava, neboť na pravém okraji mi přijde výšvih překonatelný. Mojí domněnku potvrzuje sice méně čitelná, ale i tak viditelná skialpová stopa. V podstatě jsem přešel celé plató, když slyším daleko za sebou pískot. Otáčím se a vidím, jak Letoš s Honzou na začátku plata začínají stoupat do levého hřebínku, který by nás měl přiblížit pod stěnu. Jsou daleko na to, abych se s nimi mohl dohadovat, a tak křížuju plochu pod hangem a směřuju pod svah hřebenu. Ludvík se ke mně připojí a snažíme se nejdříve stoupat šikmo vpravo ve směru hangu a poté úhlopříčně doleva ve směru začátku hřebínku, kde na nás čekají kluci. Vítr nás z ničeho nic bičuje, lyže na přemrzlém sněhu drží jen s vypětím všech sil. S přibývajícimi metry se pod námi začíná prohlubovat propast, což by při případném pádu bylo hodně nepříjemné. Ještě tři, dva, jeden metr a konečně stojím i já u kluků, kteří hned pokračují v postupu. Místy jsou na hřebínku viditelné kameny a na nich červená značka letní cesty. Vede Letoš,

který sklouzává několik metrů pod hřebínek, aby nás tolik neatakovoal vítr. Ovšem postup se zbrzdí, když se kluci dostávají k jakémusi žlábkovi, který je z pravé strany právě uzavřen hřebínkem. Žlábek je zakončen velkým množstvím kamenů, které vystupují ze zmrzlé vrstvy sněhu. Když dojdou ke klukům, tak ti se sotva škrábou ke kamenům. Rozhoduju se zout lyže a dojít ke kamenům, což se mi daří jen velice pomalu, protože se propadám do sněhu, nebo laboruju na zledovatělých šutrech. Vítr do nás zase tlačí. Nakonec lyže strkám na batoh a postup je o trochu snazší. Vidím Honzu přede mnou několik desítek metrů, že opět nazouvá lyže. Už se dostal na plochu, kde sníh opět drží. To mě trochu těší, a po nějaké době s již lyžemi na nohou ho doháním. Doblouváme se na dalším postupu, překračujeme žlab s hlubokým sněhem a já pokračuju dál. Slunce do mě pere ze všech stran, ale vítr mě opět zchlazuje. Jsme dost vysoko, abychom viděli bíločernou krásu hor kolem. Sníh je krásně vrstvený do vlnek a tvarovaný větrem. Nicméně v dálce na platu vidíme několik skialpinistů, kteří překonali hang právě v pravé straně od plata, kterou jsem původně směřoval. Už jsou na pláni a směřují pod vlastní horu. Traverzuju dále pod horu, až mě kluci dohánějí.

Je evidentní, že nás tato „česká“ varianta

stála mnoho sil. Nastoupali jsme něco kolem 1100m. Rozhodujeme se co dál, Honza už před chvílí signalizoval, že půjde na vrchol po hřebenu, pravděpodobně východním, na kterém vidíme stoupat skupinu lidí. Já zvažuju své možnosti. Předchozí úsek mě stál dost sil, ještě mě čeká nějakých 300m výškových, ale co je horší, čeká nás sjezd na lyžích přes rozteklý ledovec, na kterých jsem stál párkrát v životě. Cesta na hřeben je viditelná, exponovaná a evidentně otevřená, když před námi už jde skupina lidí. Na severovýchodní stěnu nevidíme, předpokládám, že podmínky ve stěně nebudou nicmoc, když tam celý den pere slunce. Letoš otvírá diskuzi, co teda dál. Honza na to, že půjde hřeben. Letoš reaguje, že jsme tady přeci kvůli SV stěně. Překvapuje mě otevřenost Honzy, který odpovídá: „Hm, mě to nějak nebere“. Na to není moc co říct, já se přidávám k Honzovi, protože je jasné, že Ludva půjde s Letošem. Tato rozhodnutí jsou vždy pro mě těžká. Mrzí mě, že taky nejdu s Letošem, protože mám pocit, že jsme si tento výstup hýčkali jako svůj sen, který se bude muset obejít bez mě. Ale člověk by měl být zodpovědný nejen k sobě, ale i ke svým parťákům a nevystavovat je rizikům svou nemohoucností. Po nějaké době o tom mluvíme při výstupu s Honzou a ten mi říká, že Letoš je dost zkušený a rozumný na to, aby věděl, že výstup končí až u barové stoličky. Zlatá pravda.

Rozdělujeme se a kluci pokračují i s lanem v traverzu pod stěnu. My křížujeme svah na jakousi muldu, kde zapichujeme cepíny do země, připoutáváme k nim lyže a jiné nepotřebné věci, nazouváme mačky a pomocí hůlek stoupáme hřebenem. Už od začátku je cítit jeho sklon kolem 45°, ale jsou zde stopy, které nám ulehčují výstup. Honza vždy vystoupá asi 15 kroků, a pak krátce vydýchá. To mi vyhovuje a stačíme si i

povídat. Nijak nespí-
cháme, protože jak říká
Letoš, je „krásný gipfel
tag“ a kluci budou asi po-
malejší. Asi v polovině
hřebene se dostáváme na
jeho druhou stranu, že
můžeme sledovat severo-
východní stěnu. „Hele,
támhle jsou a postupují
poměrně rychle“. Jsme
na hřebeni ještě s jedním
maníkem, který nás dohá-
ní a předhání, sami. Gru-
pa před námi, která vy-
stoupala hřebenem, sjela
na lyžích SV stěnu. Odha-
lují se nám nádherné vý-
hledy, pro mě je to omra-
čující krása. Fandíme klu-
kům, ale najednou se je-
jich postup zastavuje. Odlézají k druhému hřebe-
nu. „Letoš tam snad dělá štand.“ Lano ale nevidí-
me. Z pozdějšího vyprávění se dovídáme, že ze
začátku byl výstup bez problému až k okrajové
trhlině, kdy se najednou ze sněhu stala krupice,
která vůbec nedržela. Letoš postupoval jen na
pokraji možností, Ludvík za ním. Proto se roz-
hodli pro druhý hřeben se skálami. Když Letoš
konečně uchopil jeden šutr, v domnění, že je
pevný, tak se mu začal hýbat v ruce. Chytil ho
tedy druhou rukou a kámen se zahýbal ještě ví-
ce, sníh mu ujížděl pod nohama. Ludvík stál pří-
mo pod ním a čekal, kdy mu mačky parťáka i se
žudrem přistanou na hlavě. Naštěstí Letoš se
z této svízelné situace dostal pomocí cepínu a
kámen nechal na svém místě.

Posledních asi 150 metrů je lahůdkových,
kdy směřujeme ke kříži na rozhraní světla a stí-
nu, po hřebenu ostrém jako břitva. Hurá a jsme
na vrcholu. Je kolem 14.30 hod. Gratulujeme si,
máváme klukům. Honza otvírá vrcholovou knihu
a najednou se směje, až se za břicho popadá. Je
už únor, ale nikdo se před námi do knihy neza-
psal, a tak si pro tu srandu zapisujeme Horezdar
a představujeme si, jak se bude Letoš, známý to
lovec Horezdarů, zlobit. Samozřejmě víme, že je
to takový podvůdek. Asi po dvaceti minutách jim
naznačujeme, že jdeme dolů na chatu. Honza
jim to píše i do knihy. Při našem posledním po-
hledu jsou už kluci ve stěně kousek pod vrcho-
lem. Pomalu scházíme k věcem tak, aby sebou
člověk nesekl, to by se zastavil až na ledovci
Schwarzebergferner.

Ajajaj, sestup hřebene máme úspěšně za
sebou, ale teď stojím na lyžích a mám sjet mul-
du. Honza jede přede mnou. Hned na svahu
muldy sebou praštím dvakrát. Honza přejede ce-
lé plató až k žlebu v hangu. Já s několika pády
za ním. Vidíme kluky jako tečky, které už sestou-
pili severovýchodní stěnu a teď sjíždějí na ledo-
vec. Parťák frčí vždy několik desítek metrů, a
pak čeká na mě. Já se s bezpočtem pádů dostá-
vám k němu. Snažím se zvládnout lyže na roz-
bředlém sněhu, který je ještě ke všemu zvlněn
jak moře. Vítr se na sněhu pěkně vyřádil. Právě
přilítnu k Honzovi a hlavu bořím hluboko do sně-
hu. A mám toho dost. Parťák sjíždí, a když vidí,
že zouvám lyže, tak sjíždí do údolí, protože na
čekání je zima. Nicméně ujdu dvacet metrů a je
mi jasné, že nemám na výběr. Síly kurevsky

rychle dochází. Opět nazouvám lyže. Každý sjezd, kdy se vyhýbám kamenům a prudším úsekům, je utrpení. Občas se mi tak rozhodí kopyta, že už mám pocit, že jsou vazy v kolenou v tahu. To přechází veškeré hranice slušnosti a odpovídá tomu i můj slovník a hlasitost mého projevu. Někdy zkouším prostě sestupovat a třeba se i válet. Ale nejlepší je prostě se rozjet, modlit se a narvat to do protějšního svahu. Chvilími i „brečím“ a říkám si, ať mě kluci už vyzvednou a ukážou mi nějaký způsob, jak sjet. Psychice zrovna taky nepomáhá, že má člověk pod nohama rozbředlý ledovec. To ale jen tuším, že

Ludva doprovázený Letošem, prožívá něco podobného jako já. Nakonec se asi po dvou hodinách přeci jenom doplhočím na vyrolbovanou cestu. Sníh vyhazuju i z trenýrek a slibuju si, že na lyže už nevlezu. Už jsem mockrát zažil těžké okamžiky v horách, ale takový pocit zoufalství z mého neumětelství jsem už dlouho nepolykal. Honza už na mě čeká za stolem v chatě a já si objednávám polévku, hlavně horkou a pivo, hlavně velké. Asi za hodku se doplhočí kluci. Všichni toho máme po krk, jsme mokří všude, a tak se rozhodujeme pro další večer na chalupě v romantickém prostředí. S Letošem rozjíždíme náš klasický kolotoč piv pro doplnění tekutin, a když přijde „paní domácí“ s nějakým panákem na účet podniky, tak jí Letoš vrací stejnou mincí – slivovicí. Kolem 23.00 hod. se plácám na svůj poval k ženským, kde jsou beztak jen chlapi. Kluci dostali Lager – pokoj jen pro tři lidi. Otevřu oči do hluboké tmy. Všechno mě bolí i v krku. Předemnou vyvstane krásný obraz – Anička vylezla sama svůj první schod v životě a Ewka jí jistí, aby nespada. Už neexistuje žádné ego, hádky, boj o peníze nebo starosti v práci. Výkony mám v pr.... . Pocity jsou v horách čitelné, ničím nezažalené.

Cítím jen stesk a touhu být součástí mého obrazu.

Ráno nacházím kluky stejně unavené jako já. Další plány třeba na ledy padají, když se Letoš pochlubí se svými dvěma puchýři na kotníkách o velikosti mexického dolaru. Bude rád, když sjede k autu. Opět sjíždíme po dvojicích, Letoš s Honzou se nezdržují a frčí k autu. My s Ludvou se s tím pereme přeci jenom o trochu více. Nejhorší je nervózní začátek, aby se člověk vyhnul strži. Po nějaké době mi však přestává i vadit plně naložený batoh na zádech a snažím se obloučkovat nebo pluzit. Povrch je přeci jen příznivější než předchozí den. Ludva si to odplužuje až dolů. Konečně jsme dole u „barové stoličky“, jsme šťastní a frčíme domů. Téhož dne v 16.30 hod. mě kluci vyhazují před domem a já hned pokračuju za svým obrazem do Polska.

vedoucí: LeToš Dvořáček

řidič: Honza Žižka

člen: Ludvík Kostka

kronikář: Blahouš Smrtihlav Kluc

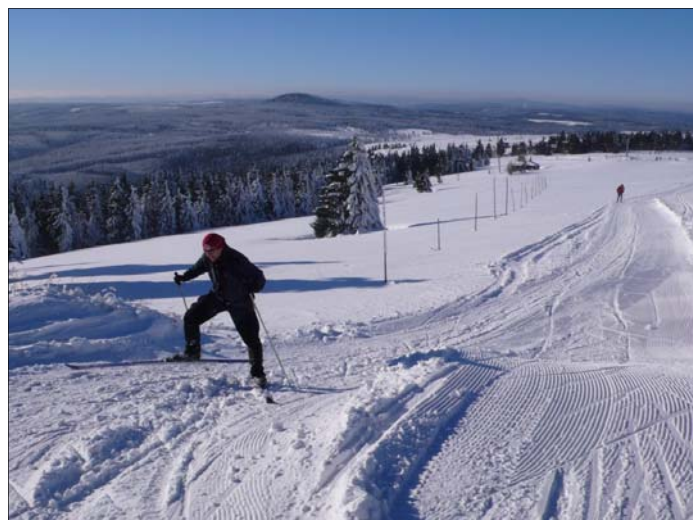

Letos je to již po páté, kdy vyrážíme do bílé stopy se záměrem přejet část hřebene Krušných hor na běžkách. Útočná skupina odjíždí tradičně v pátek ráno vlakem do Sokolova, odkud ale letos nepokračujeme do Kraslic, jako obvykle, ale tentokrát míříme až do německého Muldenbergu. Ve vlaku nás je letos celkem šest: Broněk, LeToš, Mates, Radka, Svinča a já. Na nádraží vybalujeme lyže, někteří ještě rychle voskují, jiní studují mapu a po chvíli už vyrážíme za vesnici, kde by měla být stopa. A opravdu tam je, parádně projetá skútre, ale vede na druhou stranu, než potřebujeme my. A tak vyrážíme přes pláň k přehradě a po její hrázi se dostáváme na parkoviště, kde začíná ta správná stopa, vedoucí ke Kammloipe. Je azúro, trochu fouká, ale myslím, že lepší počasí jsme si snad ani nemohli přát. Po pár kilometrech se napojujeme na Kammloipe, po které jedeme dalších více než dvacet kilometrů. Není sice tak upravená, jak jsem normálně zvyklý, ale pořád lepší, než prošlapávat :o). Cesta ubíhá celkem rychle, takže kolem třetí hodiny odbočujeme na Jelení. Po krátkém stoupání ná-

sleduje příjemný sjezd k hospodě, kde se potkáváme s Nejdeckou sekcí v obligátní sestavě Petr, Agnes, Luboš, Vladimír a Milan s Maruškou. Doplňujeme tekutiny, sacharidy, tuky a vše potřebné, abychom zvládli zbývající část etapy do Horní Blatné. Z hostince se nikomu nechce, ale čím déle vyrážíme, tím to bude horší. Stoupák na Čihadlo letos docela jde, stejně jako závěrečný sjezd do Blatné za svitu čelovek. Obsluha v Modré hvězdě je pořád stejně tragická, ale s tím už po těch letech tak nějak všichni počítají. Postupně přijíždějí další a další kamarádi (Šiška s Broníkem, Květuška, Pája, Blahouš, Jarda, Atom ...) až se celkový počet lidí u našeho stolu zastavuje na čísle 17.

Kluci vyndávají kytary a začíná večírek. Unavenější jedinci jdou spát ještě před půlnocí, ostatní pak pijí „na ježka“ asi do půl druhé. O následné fernetové smršti a pokusu o spaní v autě vypráví Blahoš v samostatném článku, protože to je kapitola sama pro sebe.

Ráno se opět scházíme v hospodě, tentokrát ale u snídaně. Nejvíce natěšený do stopy

je Atom, a tak vyráží s Radkou z hospody jako první. My ostatní snídáme s námořnickou rozvahou a více méně společně vyrážíme pěšky směrem k Blatenskému vrchu. Počasí je stále ukázkové. Sice zase trochu fouká, ale sluníčko krásně svítí. V poledne se skoro všichni potkáváme na Božáku v hospodě Na špici, odkud se po dobrém obědě opět nikomu nechce zvednout. Ale čeká nás ještě pěkných pár kilometrů na Měděnec, a tak není zbylí. Na Neklidu fouká jako blázen, ale na traverzu už je zase příjemně. K Meluzíně jedeme po nové stopě, která se všem moc líbí. Čekáme, jestli bude stopa i dál a kupodivu je. Sjezd přes muldy prověřuje naši stabilitu, pak ale děláme chybné rozhodnutí a místo po stopě jedeme podél silnice. Po dvou dnech „azura“ vjíždíme do mlhy, ve které je někde ukryt Měděnec. Opět špatně odbočujeme, a tak do vesnice jedeme „zkratkou“ přes šachtu. Za setmění přeci jen dorážíme do Měděnce a jdeme se ubytovat. Slabší kusy odjíždí

s Broňkem autem, zůstává pouze sedm statečných.

V neděli nás čeká závěrečná etapa na Horu Sv. Šebestiána. Venku je stále mlha, ale doufáme, že z ní zase brzy vyjedeme. U Rusové to bereme azimutem mezi větrné elektrárny, a pak podle GPS-ky hledáme správný směr k silnici u Přísečnické přehrady, protože v mlze není vůbec nic vidět. Velice nás všechny těší, že za silnicí stopa pokračuje dál. V lese jsou sice tradiční muldy, ale potom už přicházíme na lesní cestu, kde je stopa zase normální. Po chvíli míjíme odbočku na Výsluní a najednou jsme u závory, za kterou již následuje jen závěrečné stoupání na Novoveský vrch. Všichni jsme mile překvapeni, jak jsme tady le-

tos rychle. Následný sjezd na Šebík je již za odměnu. V hospodě se opět vydatně posilujeme a užíváme si ten pocit, že už není kam spěchat. Po obědě nás totiž čeká jenom závěrečný sjezd Bezručákem do Chomutova, který je letos ale také v pohodě, protože sněhu je relativně dost, a tak se dá jet od třetího mlýna po nové cyklostezce až k Povodí. Pak už dáváme lyže na ramena a pěšky jdeme do centra, kde se loučíme a rozcházíme.

Musím říct, že letos nám počasí opravdu přálo, tak krásně jsme snad ještě nikdy neměli. Sněhu bylo také dost, lidí ještě víc, tak co si více přát? Snad jen aby nám to příští rok zase vyšlo.

Jířa

PS: Podle údajů z GPS-ky měla první etapa 35,9 km, druhá 33,5 km a třetí 30,5 km, což je dohromady krásných 99,9 km.

Jsem rád, že všechno pěkně vychází. Jarda Hála, kamarád z Prahy, dorazil do Chomutova na čas. Hned na nás v autě čekají Šiška s Atomem. Přihazujeme do kufru svoje super velký krysy, protože jsou narvaný zimními spacáky. Jarda dostal k Vánocům „rakev“, a tak dlouho otravoval, že si chce zkusit bivak při přejezdu, až jsem na to kývl. Já už jsem tolikrát vymrzl, že můj souhlas byl jen otázkou solidarity. A tak není divu, že jsem se těsně před odjezdem z toho snažil nějak vykrotit, když jsem rozbalil spacák, který byl od posledka asi třetinový, jak slehl.

Drbu se na hlavě, když se Jarda v autě prsí, že to tentokrát zkusíme na drsňáky a rozvíjí nápady ohledně záhrabů. Nechám ho chvíli vydejchat, a pak se ptám Šišky, jestli můžeme alespoň spát v autě, s čímž souhlasí.

Když dorazíme k Modré hvězdě do Horní Blatné, tak se hned pakuju do knajpy na pivo. No jo, ale Atom má vynikající nápad: „Hele kluci, ten batoh si vezměte do hospody, alespoň vám ty spacáky nezmrznou“. Kroutím hlavou, proč by měl suchý spacák zmrznout. Jarda mu na to ale skočil a bere si batoh dovnitř.

Sice mám narozeniny, ale vím, co mě druhý den čeká za námahu. A tak popíjíme jen pívko, zpíváme a užíváme si pohody s kamarády. Po půlnoci už nás zbývá jen několik, a tak se loučíme. Jo, ale Svinčovi to nedá a nalévá mi panáka. Blbý výmysl já rád, a tak nalévám ostatním a to několikrát. V bujaré náladě se s Jardou pakujeme z hospody, zapadnou za námi dveře a ostatním můžeme jen závidět jejich teplý pelechy. Odemykám auto, rozbaluju karimatku a spacák. Najednou Jarda hlesne: „Ty vole, já mám batoh se spacákem v hospodě. A mám tam i spodky“. Jardovi do smíchu není, ale mně to přijde po těch rumech docela legrační, tlačit se v -15°C v jednom „letním“ spacáku. Jarda je příčetnější a tlačí mě do nějaký akce. A tak zkusíme dveře od knajpy. Bezvýsledně, jsou zamčený. No dobrý, tak brnknu někomu, aby vzal klíče od paní domácí a dveře nám otevřel. V prvním patře civím na domácí, jak se připravuje ke spaní. Volám Květě, která ještě

s holkami kdáká na WC. Naštěstí telefon zvedá a co jako zase otravuju. Pomalu začíná zjišťovat, že úspěch mých sólo akcí tkví v kolektivním snažení mých kamarádů. Tak jí to vysvětluju, že já za to nemůžu, že Atom má blbý nápady, Svinča nás ožral a Jarda je vůl. Když se dosměje, tak pospíchá za hospodskou, která si už natřásá peřiny. Ona na ní ťuká, ale paní domácí vidí už jen teplo svý postele. Žádám jí, ať jí zaťuká na dveře. Květa, že to právě dělá. Paní domácí nereaguje. Říkám, bouchej pořádně, dyť už leze do postele. Květa, že to právě dělá. „Bouchej víc“. „Sakra, dyť bouchám“. Tak to už chápu, že paní domácí nás má pěkně na háku. Mám další skvělejší nápad. Přeci stavění. Že mě to nenapadlo hned. Těsně u dveří stojí květináč a na něm pěkná čepice sněhu. Květa má okno v 1. patře, hned nad dvěma a cedulí označující hospodu. To je vono, ve svých běžkařských botách držím jen stěží balanc na zledovatělém květináči. Květa se drží za hlavu: „Kluci neblbně-

te“. „Dělej Jardo, jsem jak skála, vylez mi na záda“. Jarda mi leze na záda. Vypadáme jak dva homosexuálové na květináči, ale nervy na stavění mám jen já. Rum je dobrá věc. Jarda to sklesle vzdává, Kvěťáková si oddechla. No nic, lezu s květináče na pevnou zem a odemykám auto. „Co budeme dělat? Já jdu k policajtům.“ říká Jarda. „Bivakovat na drsňáka“. Najednou se zpoza rohu vyloupne Letoš. Stojí tam jak anděl ve spodkách a tričku

ozářen narezlým světlem lampy. Tak nějak si v mém naolejovaném mozku uvědomuju, že on do tohohle divadla nějak nepatří. „Nekoukejte a pojďte“. Jsem zvyklej poslouchat rozkazy, a tak беру spacák, zamýkám auto a pospíchám za klukama.

Letoš zamýká boční dveře, svazek klíčů každého pokoje je totiž opatřený i klíčem od vchodu. Kolikrát už mě Letošák dostal z bryndy se snad ani nedá spočítat. Jarda se ukládá k vyjukaným klukům na pokoj. Já ještě zabloudím k nějaký jiný chlapský bandě do pokoje, koukaj na mě dost s nepochopením. Nakonec volím gauč ve druhém patře a říkám si s úsměvem na tech, že jsme to zase pěkně zašmodrchali.

Blahouš

Sjezd Jedláku na čemkoli

5.-6.2.2011

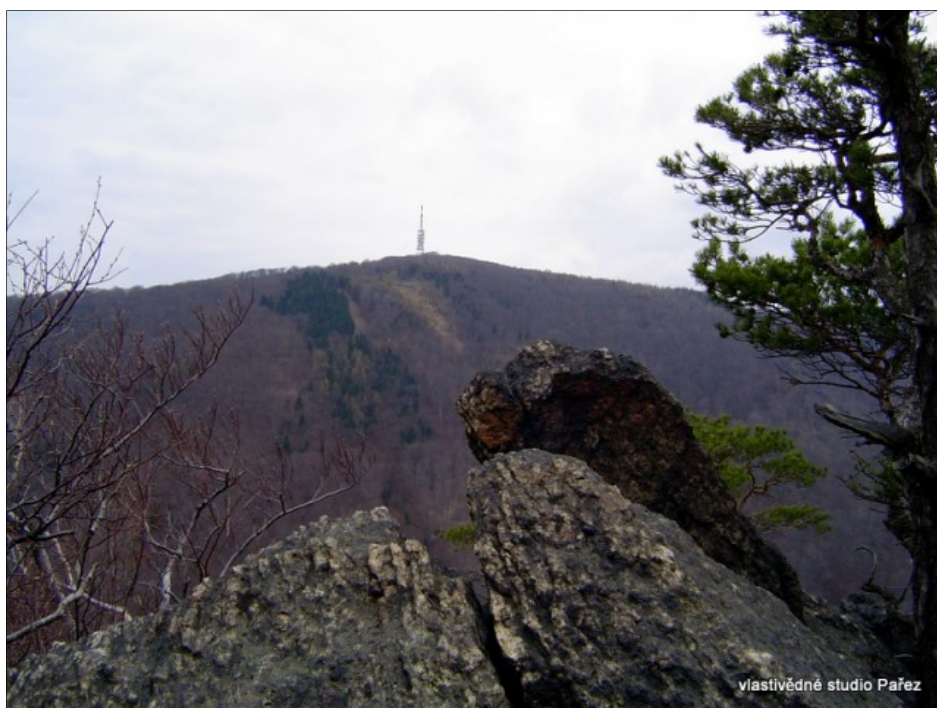
Martin Jech

Rok se s rokem sešel a byl čas na druhý ročník této velmi úspěšné akce. Čím víc se sjezd blížil, tím větší počet lidí mi říkal, že se nezúčastní. Byl jsem v pohodě, protože tam určitě sám nebudu. Své boby jsem si lehce upravil pro jízdu v hlubokém sněhu a už zbývalo jen počkat pár dnů. V den sjezdu bylo slunečno, bezvětří, příjemně teplo a na obloze ani mráček. Sněhu bylo poskrovnu, ale na Jedláku to vypadalo lépe. Na AN v Jirkově nikdo nedorazil, tak jsem si s klidem říkal: "Dnes má každý auto.". Přesunul jsem se ke koupališti do Vysoké pece. Počasí se mi zdálo lepší a lepší a už jsem si začínal plánovat nějakou vyjíždku na kole na další den. Dorazím ke koupališti, je za pět devět. Lehce mě překvapilo, že tam zatím nikdo není. Nějakou dobu tam sedím na špalku a už ztrácím naději, že by někdo vůbec přijel. Ve vteřině se to ve mně zlomilo. Řekl jsem si: "A seru na to, jedu se projet na kolo.". Při cestě domů začínám přemýšlet, kam si vyrazím a napadla mě okružka kolem Loun, Žatce a Nechranic, která má 100km. Druhým nápadem byl Terezín. Zrovna jsme ve škole brali Holocaust, neboli Šoa a to by bylo, abych se na nějaký ten koncentrační tábor nepodíval. Dorazím domů, naplánuji trasu, shlédnu počasí na neděli a může se jet. Ačkoliv už mám nové silniční kolo, nechci ho ještě vytahovat. V neděli ráno vyrážím v půl deváté a bylo to malinko pozdě. Po třech hodinách a dvaceti minutách dojíždím do Terezína. Bodejť by ne, když se Středohořím jede z mírného kopce s větrem v zádech. Malinko se protahuji, pojíždám tatrunku a čučím na památník. Došla zvláštní město ten Terezín. Vyrážím na cestu

zpět a malinko tuším, že asi ujedu svůj rekord, ale rozhodně to nebude snadné. A taky že ne. Po ujetí 5 km už jsem nějaký vláčný. Uvědomuji si, že to asi bylo málo vzít si dvě tatranky a dvě půllitrové flašky pití. Ačkoliv je únor, tak počasí bylo nepopsatelné. Měl jsem dvě trička, dres stejné značky jako kolo a skoro jsem se i potil. To byl asi ten důvod, proč mi ke konci byla zima. Samozřejmě cestou zpět jsem jel sice do kopce, ale s protivětrím. Po nějaké době se dostávám do Radovesic k toku Ohře a budu mít na chvíli pokoj, protože doteď to byla pohodová jízda stylem do kopce, s kopce. Odtud je cesta klidná, bez větru s malým dlouhým stoupáním. Od Rane začínám přemýšlet o čase, abych dojel za světla a furt jsem hodinu ve tmě. Ke konci jsem tak vyždímaný, že občas si lehnu do příkopu a snažím se malinko vydýchat, či načerpat novou energii. Nevím odkud, protože poslední tatrunku jsem měl před čtyřmi hodinami a pití mi došlo tak před hodinou. Kolem Počerad se snažím proletět a od Mostu je to už známá 16-ti km rutina. Můj odhad byl naštěstí špatný a mohu za světla ještě dojet 4km, které mi zbývaly do kulatosti čísla. Co se délky týče, tak nejdřív jsem typoval 150km, seznam ukázal 160km a nakonec to tedy bylo 170km, tak čemu věřit (tachometr je nastavený dobře, neboť se schází s ostaními). Co dodat, druhá jízda v sezoně, 170km, devět a čtvrt hodiny. Pokud bychom malinko teoretizovali, tak se vlastně Sjezd Jedláku na čemkoli uskutečnil. Sice ne ze samotného vrcholu, o den později. Ale díky tomu, že jsem na kole sjel úsek mezi Libčevsí a Košticemi, což se furt dá považovat za Jedlák. Protože tak významný kopec jako Jedlák má úpatí i někde u Kavkazu, můžeme akci považovat za úspěšnou. A příští rok tedy můžeme sjezd naplánovat spíš na léto, abychom měli jistotu pěkného počasí :o).

Martin Cliffhanger Jech

PS: Další je na pořadu italské Arco. Hledá se spolujezdec! Majitelé silničního kola a dobré fyzické kondice se mohou ozvat na mail jech20@seznam.cz.

vlastivědné studio Pařez

Vánoce 2010 na Perštejně

24.12.2010

Michal Brouček

PROLOG

Po letošní schůzi můžu potvrdit, že alkohol je zdraví škodlivý. Pominu-li to, že si většinu schůze vůbec nepamatuju a na následující sobotu bych zase rád zapomněl, tak nejškodlivější na chlastu jsou ty uzavřené sázky.

Na Vánoce někdo jezdí na Radyni, někdo se cpe doma cukrovím a někdo zkouší, co ještě nevyzkoušel. My Podkrušnohorci jezdíme pravidelně (až na několik výjimek) 24.12. na Perštejn na cestu jménem "Vánoční", je to pěkná 5+ po lištách, která v zimě prověří. Letos jsem s výletem na Perštejn nijak nepočítal, všichni už jsou v Mexiku a do téhle světové oblasti už kromě Varáků nikdo nejezdí. Přesně někdy mezi 9.00 a 11.00 hodinou dopoledne zvoní telefon a tam můj oblíbený pervézák ze Žatce, Prahy a Loun. A že prý si uděláme výlet na Perštejn jako zamlada. Sice mlel něco o sedácích, lanech a lezení, ale vím, že je to právník a to oni pořád melou nějaký nesmysly. Jedno slovo z telefonního rozhovoru mi do Perštej-

na nezapadalo: "Tanga". Říkal, že tanga má. Asi je to nová móda v Lounech, tak ať si to užije.

Do Perštejna dorážíme poměrně pozdě a až na několik odcházejících výjimek máme skály jen pro sebe (naštěstí). Krátká obhlídka se mění v dlouhou a je jasné, že podmínky jsou "parádní". Co není zaledněné, je zasněžené a sem tam je kousek skály jen mokrá. Pořád si myslím, že jsme jen na výletě a leju do sebe čaj s rumem po termoskách. "Fugasův přelud" 6+ vypadá dnes nelezitelně, tak jen tak procházíme pod místními klasikami "Mravenčí", "Lavaredo", "Mostecká", "Erichův sloup" a další. Až dojdeme k naší "Vánoční". Můj parťák Mici tady sundává batoh a já tuším průšvih. Rychle proto dojíždím další termosku a pro jistotu otvíráme Balantinku. Po chvílce plácání se po ramenou, "to ti sedne" ... a "to si dej" :-)) je rozhodnuto, že to alespoň zkusíme. Lehce dočistit první stupy v traverzu a jde se na to.

Další čtení je jen pro otrlé a na vlastní nebezpečí. No, nepochopil jsem, proč si na to sundává kalhoty. Ani proč si na to sundává drtiče mrazu. A už vůbec jsem nechápal, proč si sundává trenky a vyndává zánovní modrý tanga, za který by se nemuseli stydět ani v Modrý ústřici. Tyto si následně obléká a blaženě při tom chrochtá.

Takže údajně jsme se na schůzi vsadili. Pořád o tom pochybuju (podle mě, co si nepa-

matuju, se nestalo), že letošní Vánoce dáme Fugase v tangách. Na Fugase to nebylo, tak alespoň klasiku Vánoční jsme zkusili. Nemám sílu to dál popisovat a jeden obrázek vydá za 1000 slov, tak o tom, jak to dál probíhalo a dopadlo, si udělejte obrázek sami.

Lezení nebylo zas tak špatné. 2 borháky vybojoval Mici statečně. Nad nimi byla zaledněná plotna, na kterou by bylo třeba horských specialistů a to ani jeden z nás plážovejch kluků není. Tak zůstalo letos nedolezeno a snad se příští rok zadaří líp (a snad to polezeme oblečení). Jediné je jasné, a to, že se v Perštejně zro-

dil ultra-alpský styl. Pro zájemce - tradici z toho dělat nebudem (ještě pořád mám z toho noční můry), ale následovníkům nebráníme (tanga k zapůjčení u Miciho).

Pro rejpyly: Foceno na foťák z města Louny, kde včera, znamená zítra – proto je všude na fotkách datum 25.12. a ne 24.12. :-)

EPILOG

Léčím se se zánětem průdušek.

Autor: Michal Brouček

Spolulezec: Michal Valenta

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 7. března 2011 od 18.30 hod. v restauraci U Kocoura

v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Otvírání skal 2011

Termín letošního Otvírání skal byl předběžně stanoven na 19.3.2011. Místo a bližší podrobnosti o akci najdete na oddílovém webu.

Změna provozních hodin na stěně v Kadani

Od 10. února 2011 došlo ke změnám provozních hodin na stěně:

PO	17.00 - 18.30
ÚT	17.00 - 19.00 HK
ST	20.00 - 22.00
ČT	16.00 - 17.30 HK
PÁ	18.00 - 19.30
SO	14.00 - 16.00
NE	19.00 - 21.00

Těžko na cvičišti, lehký na bojišti

(Zimní metodika na Sfingách 23.1.2011)

Zima si s námi hraje jak kočka s myší. Zatímco o vánocích je celá země zasypána přívaly sněhu, v lednu se podhůří Krušných hor tváří jako na jaře. Ale zdání klame! Zima ještě zdaleka nevyklidila bojiště a na hřebenech stále ještě vládne ledovou rukou. A to se nám náramně hodí do krámu, neboť v předposlední lednovou neděli jsme se díky příznivým sněhovým podmínkám mohli sejít na Sfingách u Měděnce za účelem praktického

výcviku „horolezeckých“ dovedností. Zachycení pádu do trhliny a následné vytáhnutí spolulezce, hledání zasypaného v lavině sondou a „pípákem“, zachycení pádu ve sněhovém poli „přes botu“, Abalakovy hodiny, tak to je jen suchý výčet repertoáru, kterým museli projít jak cvičenci tak cvičitelé - metodějové. Za oddílové „metoděje“ se zúčastnil Broněk, Jansič, Jířa, Letoš a já coby reportér. Za pokusné králíky alias cvičence se zúčastnil Martin, Libor a Lenka. Jako nezávislí pozorovatelé tam s námi vydržel mrznout ještě jeden pes, dvě slečny a tři děti. Počasí bylo ideální - foukalo a mrzlo. Ve svahu nad horním lomem se díky tomu vytvořil na návětrné

straně firnový podklad jako stvořený pro výše uvedené zimní radovánky. Přišel jsem akorát v okamžiku, kdy se cvičenci učili zakopat cepíny, coby kotvu pro vytvoření štandu. V zápětí si metodějové vzali k sobě cvičence, a jali se simulovat chůzi lanového družstva a následný pád do trhliny. Cvičenec stoupal nic netušíc vzhůru po svahu, zatímco metoděj se rozeběhl s nakufrovaným lanem a hurónským řevem dolů. V okamžiku, kdy se lano mezi oběma napnulo, se cvičenec přestal pohybovat směrem vzhůru a vydal se více či méně koordinovaně za svým spolulezcem do imaginární trhliny. Na první pokus se nikomu nepodařilo pád předpisově zachytit. Největším smolařem v této disciplíně byl Martin, který byl Letošem několikrát stažen až téměř do lesa, přičemž si mačkami rozpáral kalhoty. Pád se mu nakonec při jednom z pokusů povedlo zachytit díky tomu, že si půjčil starý dřevěný cepín s dlouhým tlustým hrotem, který se mu sice nepodařilo zahrabat jako kotvu, ale podařilo se mu ho naštěstí zaseknout tak, že oba zůstali viset na tom hrotu. Následné odlehčení zátěže a zhotovení

kladkostroje je manipulačně náročné a v rukavicích to docela dlouho trvá. Martin to opět vyřešil originálně, sundal si rukavice, což u metodějů vyvolalo všeobecné veselí. Bez rukavic bos, amputovali mu nos. Nicméně

je třeba podotknout, že i Libor s Lenkou se pěkně pováleli ve sněhu, než se jim podařilo úspěšně absolvovat tuto disciplínu. Následně se Jířa vytasil s „pípáky“ a po krátké instruktáži začal hon na lišku. Jířa jeden pípák někam zakopal a cvičenci ho postupně hledali. Letoš pak Martinovi pípák zahrabal tak důkladně, že Martin i s mou pomocí ho nemohl najít a to jsme byli metr od něj. Mnohem zajímavější však bylo sondování ruční sondou (tyčkou). Broněk zahrabal hluboko do sněhu svojí složenou bundu. Cvičenci pak no tomto prostoru postupně sondovali a snažili se jí najít. To se nepodařilo nikomu. To, protože si předem nevyzkoušeli, jaké to je píchnout do „zasypaného“ a píchnout vedle. Věděl jsem, kde bunda je, a tak jsem si ten rozdíl zkusil a je to krásně poznat. Od bundy se sonda tluměně odrazí, nebo-li zapruží. Výhodné je držet konec sondy prstem, kterým to jde poznat snáze, než když se sonda svírá v dlani. Čas pokročil a my se postupně přesouváme do lomu, kde Letoš vyrobil na jednom z rampouchů štand. Navrtal abalakovy hodiny, navrtal vývrtky a vše provázal smyčkou. Cvičenci k tomu dostali výklad a museli ukázat, jak se do toho cvaknou. Přiznám se, že některé teorie byly mimo moje chápání, ale nijak mě to nermoutí. Poslední disciplínou bylo zachycení pádu „přes botu“ ve sněhovém poli. Měl jsem to štěstí opět pozorovat Martina. Tentokrát se vše odehrávalo u

silnice. Martin zašlápl cepín, procvaknul do hlavice karabinu, do ní lano, na kterém byl navázaný Broněk. Ten se rozeběhnul po silnici a simuloval tím pád při výstupu ve sněhovém poli. Martin přes karabinu a botu zašlapující cepín zbrdil jeho úprk na Kláštereckou Jeseň. Přiznám se, že pro mě tato atrakce byla opět novinkou, neboť při výstupech ve sněhu jsme se v dřívějších časech obvykle nejistili právě z důvodu, aby jeden druhého nestrhnul. Touto disciplínou skončila outdoorová část zimní metodiky a my jsme velmi rychle a velmi rádi přesunuli do hospody „Mědník“ rozmrazit a nasytit své tělesné schránky. Co říci na závěr? Sám za sebe můžu jen zkonstatovat, že pro mě to bylo zábavné a informačně přínosné odpoledne. Jak to vnímali ostatní – zeptejte se jich!

LdS

Na fotkách odshora: Martin, Lenka, Martin, Libor, Martinova noha.

Marzebilla - patronka Krušných hor

Pavel Suchopárek

Tak jako našemu nejvyššímu pohoří - Krkonošům - vládne Krakonoš, Jeseníkům Praděd, Beskydám Radegast a Orlickým horám Rampušák, tak i Krušné hory mají svého patrona a ochránce. Ač něžného pohlaví, bdí Marzebilla nad Krušnými horami po staletí poctivě a svědomitě, stejně jako její silnější kolegové v horách obklopujících českou kotlinu a její kousky, byl-li by je v minulosti někdo sepsal, vydaly by na samotnou knihu. Mnoho příhod však již bylo zapomenuto!

Přestože setkati se lze s Marzebillou takřka ve všech koutech krušnohorských hvozdu, poněvíc zdržuje se v okolí Přísečnice, Výsluní, Lysé a Jelení hory, odkud, jak praví pověsti, koneckonců pochází.

Uplynulo již nespočet třeskutých krušnohorských zim od dob, kdy pobýval a hospodařil v hloubi lesů na nevelkém strážním hrádku Weitenhau poblíže dnešního Výsluní hradní pán se svou dcerou Marzebillou. Dívka to byla spanilá, vlídná a mezi lidem oblíbená. Těžko bys v těch časech v horách podobnou pohledal. Tot' se ví, že nápadníky z širého okolí se to okolo hrádku jen hemžilo, však srdce Marzebilly patřilo již od dívčích let jistému rytíři z nedalekého Sonnenbergu. A ten jí lásku opětoval. Ti dva se milovali věrně a jeden bez druhého jako by nebyl. Otec, když viděl, jak se k sobě mají, pustil z hlavy i myšlenku na vzdělání a výchovu své jediné dcery v klášteře.

Netrvalo dlouho, a skutečně se konala svatba a při té příležitosti, jak bylo tehdy zvykem, i rytířské klání. Mnoho rytířů a šlechticů soupeřilo o možnost vzdát hold překrásné nevěstě, až nakonec na kolbišti zůstali dva nejudatnější

soupeři - Marzebillin nastávající a nechvalně proslulý zlotřilý rytíř z Hassbergu, který všemožně a neodbytně Marzebille nadbíhal po mnoho let. Oba soci svedli spolu dlouhý a zarputilý boj, až nakonec Hassbergský rytíř padl vysílením k zemi. Přihlížející dav propukl v jásot na oslavu vítěze klání a nevěsty, právě přicházející poblahopřát svému milému k vítězství v turnaji. V tom povyku si nikdo již nevěšmal poraženého, který se po chvíli znenadání nečekaně vzchopil. Neunesl tíhu porážky a z nenávisti st'al ženichovi zákeřně zezadu hlavu právě ve chvíli, kdy Marzebilla pomáhala svému

nastávajícímu odstrojovat brnění.

Dav utichl a nešťastná Marzebilla uprchla z kolbiště do lesů a po celý dlouhý rok ji nikdo nespáčil. Jisté však je, že během onoho roku za záhadných okolností zemřel i proradný rytíř z Hassbergu a zanedlouho poté se rozpadl i samotný

hrádek, kde pobýval. Nezůstal kámen na kameni a i jméno Hassberg dnes již znají jen pamětníci.

Nikdo se nikdy nedozvěděl, kde Marzebilla byla po celý dlouhý rok, však poté se začala zjevovat na různých místech Krušných hor a tak je tomu po dlouhá staletí až do dnešních dnů. Kdo v dobrém přichází a potřebuje pomoci, tomu pomůže, však kdo se zlými úmysly do hor vstoupí, se zlou se potáže a takovému Marzebilla kruté trápení umí připravit. Vždy zjevuje se s železnou rukavicí na levé ruce - jedinou to památkou na svého milého. Ať zjeví se jako mladá dívka, či jako belhající se stařena, vždy však má onu rukavici s sebou. Nelze Marzebillu nepoznat.

